

Qui cava una fossa per a un altre hi caurà: Catalunya vota de nou per la independència

written by Axel Schönberger | 15 de febrer de 2021

«El que fa una fossa hi caurà, i el que fa rodar una pedra tornarà sobre ella». (Proverbis 26, 27).

Tres partits polítics són responsables de les violacions massives de la llei orgànica de l'Estat espanyol i dels drets humans del poble català que l'Estat espanyol ha comès, especialment des d'octubre de 2017:

1. El **Partit Popular** (PP), a través de les polítiques catalanòfobes del qual de llarga data es va provocar a la nació catalana fins a tal punt que l'originalment petit moviment independentista català va arribar a ser capaç d'obtenir una majoria. En 1976, set partits –sis dels quals dirigits per antics ministres del criminal assassí de masses i dictador Francisco Franco– es van unir per a formar Aliança Popular. Aquest partit reunia les antigues elits del règim de terror franquista. En 1989, l'Aliança Popular va passar a anomenar-se Partit Popular. Els grans escàndols de corrupció dels últims anys, sobretot el cas Gürtel, llancen una llum reveladora sobre aquest partit i els seus funcionaris.

2. El **Partit Socialista Obrer Espanyol** (PSOE), un partit aparentment «socialdemòcrata» els principals membres del qual estaven implicats en una sèrie d'escàndols de corrupció, va sofrir una enorme pèrdua de reputació a tot el món, sobretot a causa de la implicació de membres destacats d'aquest partit i del Ministeri de l'Interior que dirigia en aquell moment en les activitats criminals dels esquadrans de la mort il·legals

«Grups Antiterroristes d'Alliberament» («Grupos Antiterroristas de Liberación», GAL). Malgrat totes les diferències polítiques, els partits PP i PSOE han aconseguit durant dècades repartir-se càrrecs i sinecures entre ells. En el seu menyspreu pels drets del poble català, així com per la llengua i la cultura catalanes, es diferenciaven, tanmateix, almenys en grau, de manera que el PSOE apareixia generalment als catalans com el mal menor en comparació amb el PP.

3. El partit «**Ciutadans–Partit de la Ciutadania**» va sorgir el 2006 a Catalunya, on s'havia assentat una important minoria espanyola des dels anys seixanta com a resultat de les corresponents mesures migratòries adoptades pel govern franquista. La seva raó de ser és l'anticatalanisme vehement; el seu objectiu principal sembla ser fer retrocedir la llengua i la cultura catalanes i substituir-les en gran manera pel castellà. Des de 2015, aquest partit, que se situa a la dreta del Partit Popular i en algunes posicions sembla ser d'extrema dreta, ha estat actiu en tota Espanya.

L'octubre de 2017, aquests tres partits van violar la llei orgànica de l'Estat espanyol en abusar de l'article 155 de la Constitució espanyola per a declarar depositat al govern català democràticament legítimat, dissoldre el Parlament català democràticament elegit i convocar noves eleccions a Catalunya sense que la Constitució espanyola oferís una base legal per a això. Com a resultat, els polítics catalans que es van presentar als alts càrrecs del govern català van ser perseguits per un poder judicial evidentment polititzat, se'ls va impedir exercir els mandats parlamentaris, van ser destituïts il·legalment i van ser difamats públicament. Es va demostrar clarament al poble català que Espanya considera Catalunya una «colònia eterna» i li nega il·legalment el seu dret humà a l'autodeterminació, fins i tot utilitzant la violència.

Després que un tribunal espanyol destituís l'últim president català, Quim Torra, de forma clarament il·legal –el Tribunal

de Justícia Europeu d'Estrasburg tindrà probablement l'última paraula— i que, per tant, fossin necessàries noves eleccions, el PSOE es va assegurar que no s'ajornessin al 30 de maig de 2021 a causa de la pandèmia, com volien els altres partits, sinó que se celebressin el 14 de febrer de 2021. Els «socialdemòcrates» espanyols esperaven que això es traduís en una baixa participació dels votants —de fet només va ser del 53,55 per cent— i, posteriorment, en una clara victòria electoral, ja que van enviar al popular ministre de Sanitat del govern central espanyol, Salvador Illa, com el seu candidat en la campanya electoral catalana.

Com és ben sabut, només els vedells més estúpids trien ells mateixos als seus carnissers. Els catalans no són estúpids. Els tres partits responsables del «cop d'estat des de dalt» de 2017 i de les majors violacions dels drets humans vistes a Europa Occidental en dècades, van obtenir només el següent nombre d'escons en el Parlament català per al seu objectiu polític comú d'impedir la separació de Catalunya d'Espanya:

Partit Socialista Obrer Espanyol: 33 (2017: 17 escons)

Ciutadans: 6 (2017: 36 escons)

Partit Popular: 3 (2017: 4 escons)

Això fa que el seu total sigui de només 42 escons (2017: 57).

El partit d'ultradreta **Vox**, una escissió del PP, venia d'una situació de partida d'**11** escons. Si el partit, que sembla ser neofeixista en part, es compta com a part del bloc dels tres partits del cop d'estat d'octubre de 2017, això resulta teòricament en 53 escons. Tanmateix, els principals polítics de Vox opinen fermament que els principals polítics del PSOE, inclòs el seu principal candidat català Salvador Illa, han d'estar a la presó igual que els presos polítics catalans, per la qual cosa Salvador Illa rebutja categòricament qualsevol cooperació del seu partit amb els ultradretans del partit Vox.

El nombre total d'escons parlamentaris és de 135, la majoria

absoluta és de 68 escons.

Els tres partits que estan decididament a favor de la independència estatal de Catalunya estan representats en el Parlament català de la següent manera:

Esquerra Republicana: 33 escons (2017: 32 escons).

Junts per Catalunya: 32 escons (2017: 34 escons)

CUP: 9 escons (2017: 4 escons).

Un altre partit català que, si més no en el passat, defensava que els catalans poguessin votar sobre la qüestió de la independència estatal en un pacte de segon referèndum amb l'Estat espanyol, però que ara sembla principalment interessat a compartir el poder i treballar amb el PSOE, és Comú-Podem:

Comú-Podem: 8 (2017: 8 escons).

Això significa que una coalició 'd'esquerres' entre els partits Esquerra Republicana, PSOE i Comú-Podem és teòricament possible, però poc probable, ja que la gran majoria dels votants d'Esquerra Republicana difícilment perdonaria al seu partit pactar amb un partit de l'«article 155», i Esquerra Republicana, com altres partits, ja havia descartat per endavant una coalició amb els socialdemòcrates. La CUP, per part seva, només estaria disposada a secundar de nou un govern en minoria d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya si aquest declarava clarament el seu suport a la independència de Catalunya i no defugia ja una confrontació decidida amb l'Estat espanyol. En qualsevol cas, els partits polítics partidaris de la independència estatal de Catalunya estan representats amb més escons que abans en el nou parlament català. La independència de Catalunya ha tornat a ser desitjada per la majoria dels votants en aquestes eleccions, malgrat la tremenda repressió de l'Estat espanyol, amb un clar gir cap a la CUP, que pretén desafiar l'Estat espanyol, que es nega a dialogar.

És d'esperar que l'Estat espanyol reaccioni a aquest resultat

electoral amb més mesures repressives i violacions dels drets humans. No obstant això, Espanya només podrà retardar la independència de Catalunya, no detenir-la. Per molt que s'intenti fermar un riu cabalós pels segles dels segles, un dia s'obrirà pas inexorablement. D'això haurà d'adonar-se també la Unió Europea, que segueix sense avergonyir-se dels presos polítics a Espanya, encara que el ministre d'Afers exteriors rus, Serguei Viktorovich Lavrov, d'acord amb els òrgans competents de les Nacions Unides, va assenyalar correctament a tres dels presos polítics detinguts il·legalment per Espanya davant els ulls i oïdes de tot el món. L'actitud de la Unió Europea davant les violacions massives dels drets humans de l'Estat espanyol pot comparar-se amb els ulls grossos de molts polítics del segle XX que consideraven la persecució dels jueus a Alemanya i dels catalans, bascos i gallecs a Espanya com a assumptes interns dels dos Estats feixistes.

Article publicat el dia 15 de febrer del 2021 pel Prof. Dr. Schönberger a [Change.org](https://www.change.org) en múltiples llengües.